

Repertoriumnummer 2021 / 516
Datum van uitspraak 18 februari 2021
Rolnummer 2019/AB/580
Beslissing waartegen beroep 18/1032/A

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00001977426-0001-0013-01-01-1

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - pensioenen

tegensprekelijk arrest

verzending naar de bijzondere rol (ten gronde beslist, herberekening door pensioendienst)
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

DE B

vertegenwoordigd mr. NULENS Johan, advocaat te 3500 HASSELT, Kolonel Dusartplein 34
bus 1,

tegen

DE FEDERALE PENSIOENDIENST, ON 0206.738.078, met zetel te 1060 BRUSSEL, Zuidertoren,
geïntimeerde, vertegenwoordigd mr. KRUIJEN Valerie, advocaat te 1800 VILVOORDE, Xavier
Buissetstraat 26.

**

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:
Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het arrest in deze zaak van 10 september 2020,
- de neergelegde conclusies,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 31 december 2020 door advocaat-generaal N. Van den Brande,
- de repliek op dit advies, neergelegd ter griffie op 21 januari 2021 voor de FDP,
- de voorgelegde stukken.

**

*

De partijen hebben hun middelen en middelen en conclusies verder uiteengezet op de openbare zitting van 10 december 2020.

I. De feiten en de rechtspleging in eerste aanleg

1.

De heer De P (geboren) was van 1 september 1988 tot en met 30 juni 2016 in dienst van de NV . Hij had de functie van commercieel directeur en zijn laatste jaarloon, met inbegrip van de voordelen, bedroeg 98.717,23 euro bruto (dit blijkt uit het tewerkstellingsattest en de loonberekening opgesteld door de werkgever).

2.

Op 17 maart 2016 diende de heer De B het aanvraagformulier voor het wettelijk pensioen in. Hij vermeldde in de voorbestemde vakken dat hij vanaf 1 juli 2016 geen beroepsactiviteit of sociale uitkeringen zou genieten.

Met een brief van 20 april 2016 bevestigde de Federale Pensioendienst dat de heer De B vanaf 1 juli 2016 recht had op een rustpensioen als werknemer en voegde in bijlage de gedetailleerde berekening van het pensioen.

In een bijlage 2 stonden de verplichtingen van de gepensioneerde opgesomd. Daarin stond dat de heer De B de pensioendienst onder meer diende te verwittigen *"zodra u een opzeggingsvergoeding, afscheidsvergoeding of ontslagvergoeding ontvangt waarvan de opzegperiode doorloopt na de ingangsdatum van uw pensioen"*.

3.

Op 18 juli 2016 betaalde de werkgever aan de heer De B een vergoeding gelijk aan 98.717,23 euro bruto. In de loonstaat stond vermeld dat het om een niet-concurrentievergoeding ging. Het sociaal secretariaat heeft de vergoeding aangegeven bij de RSZ via de multifunctionele aangifte (DMFA) en er werden bedrijfsvoorheffing en sociale bijdragen betaald.

4.

Met een aangetekende brief van 22 mei 2018 , met meerdere beslissingen in bijlage ¹schreef de Federale Pensioendienst dat de heer De B *tot 30 juni 2017 opzegvergoedingen had genoten die het toegelaten grensbedrag overschreden* en dat bijgevolg ten onrechte rustpensioen werd betaald. Volgens de berekeningen van de Federale Pensioendienst had de heer De B geen recht op de betaling van het rustpensioen van juli 2016 tot en met juni 2017. Vanaf juli 2017 werd het pensioen herberekend, wat resulteerde in een hoger bedrag (2.142,30 euro bruto per maand) en een pensioenbonus (120,83 euro bruto per maand). Er gebeurde een herberekening van het pensioen voor de periode van augustus 2017 tot en met mei 2018. Dit alles resulteerde in een teveel betaald bedrag van 23.575,42 euro.

De Federale Pensioendienst vroeg om de terugbetaling van dit bedrag en verrichtte zelf alvast vanaf september 2018 inhoudingen van 10% op het netto pensioen.

¹ Stuk 5 van de heer De Boeck; stuk 5 van het administratief dossier

5.

De heer De B reageerde met een e-mail van 1 juni 2018:

"...Met verwondering kreeg ik op 22/05 een aangetekend schrijven om een bedrag van 23.575,4 EUR terug te betalen.

Even ter verduidelijking, ik heb mijn opzegtermijn volledig gepresteerd en dit t.e.m. 30/06/2017.

Om te voorkomen dat ik met mijn jaren cruciale kennis nog elders concurrerende werkzaamheden zou uitvoeren tijdens mijn pensioen werd mij een concurrentiebedingvergoeding uitbetaald.

Dit was een eenmalige vergoeding ter compensatie van het feit dat ik tijdens mijn pensioen geen andere concurrerende activiteiten meer kan/mag uitoefenen.

Nu ik afstand gedaan heb van dat recht moet ik dit geld aan de overheid terug geven?

De concurrentiebedingvergoeding wordt nu blijkbaar aanzien als opzegvergoeding waardoor ik een bedrag van 23575,42 EUR dient terug te betalen.

Dit bedrag ligt zelfs hoger dan ik in werkelijkheid aan pensioen ontvangen heb? klopt dit?

De concurrentiebedingvergoeding was echter geen opzegvergoeding!

Zou het kunnen dat het hier over een vergissing gaat? Op de betaalde vergoeding zijn inmiddels ook belastingen betaald! Bedankt om dit even uit te klaren."

De Federale Pensioendienst antwoordde met een brief van 11 juni 2018 als volgt:

"Geachte heer, Vanaf 01 januari 2015 worden opzegvergoedingen en andere bijkomende premies (bv. afscheidsvergoedingen, concurrentiebedingvergoeding ...) in aanmerking genomen als loon voor de controle van de inkomsten uit een toegelaten beroepsbezigheid. De vergoeding wordt gespreid over de minimale opzegtermijn.

Voor het vaststellen van deze gegevens (bedrag van de vergoeding en de opzegtermijn) baseren we ons op de gegevens die ter beschikking gesteld worden door vzw Sigedis, dit zijn de gegevens de dmfa-aangifte die door de werkgever worden verstrekt.

Uw pensioen is niet betaalbaar op 01/07/2016 aangezien u op deze datum nog vergoedingen heeft ontvangen van de werkgever die het toegelaten grensbedrag met minstens 100% overschrijden.

Aangezien de verbrekingsperiode volgens de gegevens in de dmfa-aangifte verloopt op 01/07/2017 kan uw pensioen vanaf die datum terug worden uitbetaald."

Daarna volgde nog briefwisseling tussen de raadsman van de heer De B en de Federale Pensioendienst, die bij haar standpunt bleef:

"...Wij bevestigen ons schrijven van 11/06/2018 en stellen dat naast de minimale opzeggingstermijn of opzegvergoeding de werkgever aanvullende vergoedingen kan uitbetalen bv. een niet-concurrentievergoeding.

Het gaat om bijkomende vergoedingen bij ontslag, verbreking, werkverlating, onderling akkoord of overmacht. Deze vergoeding wordt gespreid over de minimale opzeggingstermijn en in aanmerking genomen als beroepsinkomen".

6.

Met een verzoekschrift van 10 augustus 2018 bracht de heer De B het geschil voor de arbeidsrechtbank. De Federale Pensioendienst stelde een tegenvordering in. Met een vonnis van 24 juni 2019 verklaarde dat Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel de vordering van de heer De B ontvankelijk, maar ongegrond en verklaarde de tegenvordering van de Federale Pensioendienst ontvankelijk en gegrond. De rechtbank veroordeelde de heer De Boeck tot de terugbetaling van een ten onrechte ontvangen pensioenbedrag van 23.575,42 euro, onder aftrek van dat reeds betaalde *afkortingen*. De rechtbank stond de Federale Pensioendienst toe om de terugbetaling te verzekeren via verhoogde ambtshalve inhoudingen van 392 euro per maand op het uit te keren pensioen.

II. Het hoger beroep

7.

De heer De B stelde hoger beroep in.

Hij vordert: *"Het vonnis van de Nederlandstalige Arbeidsrechtbank te Brussel dd. 24.06.2019 te vernietigen en opnieuw rechtdoende de oorspronkelijke vordering van concluant ontvankelijk en gegrond te verklaren en de tegenvordering van geïntimeerde ontvankelijk, doch ongegrond.*

Dienvolgens de bestreden beslissing van geïntimeerde dd. 22.05.2018 te vernietigen.

Te zeggen voor recht dat concluant voor de periode van 01.07.2016 t.e.m.

30.06.2017 wel degelijk gerechtigd is op het eerder toegekende wettelijk pensioen.

Derhalve geïntimeerde te veroordelen tot terugbetaling van de reeds ingehouden pensioenuitkeringen vanaf september 2018.

Geïntimeerde eveneens te veroordelen tot de kosten van het geding in eerste aanleg en in hoger beroep, in hoofde van concluant begroot op:

Rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg: 131,18 EUR

Rechtsplegingsvergoeding hoger beroep: 174,94 EUR".

8.

Het beroep werd tijdig ingesteld en is ontvankelijk.

III. Bespreking

9.

Het koninklijk besluit nr. 50 van 24 oktober 1967 "betreffende het rust- en overlevingspensioen voor werknemers" bepaalt in artikel 25, onder hoofdstuk VII "Algemene bepalingen":

"Uitgezonderd in de gevallen en onder de voorwaarden door de Koning bepaald zijn het rust- en overlevingspensioen slechts uitbetaalbaar zo de gerechtigde geen beroepsarbeid uitoefent en zo hij geen vergoeding wegens ziekte, invaliditeit of onvrijwillige werkloosheid bij toepassing van een Belgische of van een buitenlandse wetgeving inzake sociale zekerheid,

noch een uitkering wegens loopbaanonderbreking , wegens tijdskrediet, of wegens het verminderen van de arbeidsprestaties, noch een aanvullende vergoeding, toegekend in het kader van een conventioneel brugpensioen, geniet.(...)”

Deze wettelijke bepaling vestigt dus als principe dat het pensioen slechts betaalbaar is voor zover de gerechtigde geen beroepsarbeid uitoefent, uitgezonderd in de gevallen bepaald door de Koning. De Koning kan dus bepalen in welke uitzonderlijke gevallen het pensioen toch uitbetaalbaar is, niettegenstaande de gerechtigde een beroepsarbeid uitoefent².

Het koninklijk besluit van 21 december 1967 “tot vaststelling van het algemeen reglement betreffende het rust- en overlevingspensioen voor werknemers” bepaalt in artikel 64, onder hoofdstuk X “Betalingsvoorwaarden”, wat onder beroepsarbeid dient begrepen te worden. Dit koninklijk besluit bepaalt verder ook de uitzonderingen op artikel 25 van het koninklijk besluit nr. 50, namelijk in welk geval het pensioen toch uitbetaalbaar is niettegenstaande de gerechtigde een (beperkte) beroepsarbeid uitoefent, waarbij het bedrag van de inkomsten desgevallend beperkt moet zijn.

10.

Artikel 64 van het voormelde koninklijk besluit van 21 december 1967 bepaalt in paragraaf 1 bepaalt het volgende wat betreft de beroepsarbeid:

“§ 1. Voor de toepassing van de artikelen 10 en 25 van het koninklijk besluit nr. 50 en artikel 3 van de wet van 20 juli 1990 en artikel 5 van het koninklijk besluit van 23 december 1996 dient onder beroepsarbeid te worden verstaan iedere bezigheid die, naargelang het geval, een in artikel 23, § 1, 1°, 2° of 4° of in artikel 228, § 2, 3° of 4°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen, gecoördineerd door het koninklijk besluit van 10 april 1992 en bekrachtigd bij wet van 12 juni 1992 beoogd inkomen kan opleveren, zelfs indien ze door een tussenpersoon wordt uitgeoefend, en iedere gelijkaardige bezigheid uitgeoefend in een vreemd land of in dienst van een internationale of supranationale organisatie.”.

Het koninklijk besluit van 28 mei 2013 heeft de tekst van voormelde paragraaf 1 aangevuld met de volgende twee nieuwe leden:

“De afscheidsvergoeding of elk als zodanig geldend voordeel toegekend aan de leden van de parlementen van de Federale Staat en van de Gemeenschappen en de Gewesten worden beschouwd als inkomsten voortvloeiend uit de uitoefening van een in het eerste lid bedoelde activiteit.

Voor de toepassing van het eerste en tweede lid wordt een opzeggingsvergoeding, afscheidsvergoeding of een ontslagvergoeding of elk als zodanig geldend voordeel geacht gelijkmatig gespreid te zijn over de duur van de opzeggingstermijn.”.

In het verslag aan de Koning wordt deze toevoeging als volgt verantwoord:

² Vgl. de arresten van het Hof van Cassatie van 22 januari 1975 (Arr. Cass., 1975, 572) en 25 januari 1993 (Arr. Cass., 1993, 104) waaruit impliciet dezelfde de lezing van artikel 25 van het koninklijk besluit nr. 50 blijkt.

"Paragraaf 1, eerste lid, definieert het begrip beroepsinkomsten, zoals op heden, op grond van het fiscaal criterium. Het bestaande eerste lid wordt echter aangevuld met twee nieuwe leden, met het oog op harmonisering van de regelgeving en/of de toepassing van de regelgeving. Het nieuwe tweede lid betreft de aanrekening als loon van de afscheidsvergoeding of elk als zodanig geldend voordeel toegekend aan de leden van de wetgevende macht (Federale Staat, Gemeenschappen en Gewesten). Het nieuwe derde lid voorziet dat de opzeggingsvergoedingen, afscheidsvergoedingen en ontslagvergoedingen, gespreid worden over de periode waarop ze betrekking hebben. Deze vergoedingen zullen krachtens artikel 10, tweede lid, van huidig ontwerp van koninklijk besluit vanaf 1 januari 2015 in aanmerking worden genomen als beroepsinkomsten."

11.

De Raad van State verleende bij hoogdringendheid zijn advies nr. 52.749/1 van 23 januari 2013 bij het ontwerp van voormeld koninklijk besluit van 28 mei 2013 en bevestigde dat de ontworpen regeling kon worden geacht rechtsgrond te vinden in voormeld artikel 25 van het koninklijk besluit nr. 50 van 24 oktober 1967 "betreffende het rust- en overlevingspensioen voor werknemers".

Dergelijke rechtsgrond in een hogere wettelijke norm was noodzakelijk. Artikel 108 van de Grondwet bepaalt immers: *"De Koning maakt de verordeningen en neemt de besluiten die voor de uitvoering van de wetten nodig zijn, zonder ooit de wetten zelf te mogen schorsen of vrijstelling van hun uitvoering te mogen verlenen."*

Het genummerde koninklijk besluit nr. 50, is een zogenaamd volmachtenbesluit, dat werd uitgevaardigd op grond van de wet van 31 maart 1967 "tot toekenning van bepaalde machten aan de Koning ten einde de economische heropleving, de bespoediging van de regionale reconversie en de stabilisatie van het begrotingsevenwicht te verzekeren", inzonderheid op artikelen 1, 9°, 3, tweede lid, en 4 (zoals vermeld in de aanhef bij het koninklijk besluit). Artikel 3 van deze wet bepaalde: *"De machten toegekend aan de Koning verstrijken op 14 november 1967."*

De besluiten getroffen krachtens deze machten kunnen de vigerende wettelijke bepalingen opheffen, aanvullen, wijzigen of vervangen. Na het verstrijken van de door deze wet toegekende machten, kunnen die besluiten niet worden opgeheven, aangevuld, gewijzigd of vervangen dan door een wet, terwijl de Koning het recht behoudt de bepalingen, die betrekking hebben op zaken die onder zijn bevoegdheid vallen, op te heffen, aan te vullen, te wijzigen of te vervangen."

Vanaf 14 november 1967 kon een gewoon koninklijk besluit, zoals het koninklijk besluit van 28 mei 2013, de bepalingen van het koninklijk besluit nr. 50 dus niet opheffen, aanvullen, wijzigen of vervangen. De Koning kon enkel het koninklijk besluit nr. 50 uitvoeren overeenkomstig artikel 108 van de Grondwet.

Het Hof van Cassatie bevestigde in dat verband dat weliswaar de uitvoerende macht binnen de grenzen van haar grondwettelijke bevoegdheid de draagwijdte van een wet noch mag uitbreiden, noch mag beperken, maar dat zij wel de bevoegdheid heeft uit het beginsel van de wet en haar algemene opzet de gevolgen af te leiden die er natuurlijk uit voortvloeien volgens de geest van de wet en de oogmerken die zij nastreeft (Cass., Ver. Kammers, 18 november 1924, *Pas.*, 1925, I, 25).

12.

Klaarblijkelijk was de Raad van State van oordeel dat de Koning mocht bepalen dat het pensioen niet uitbetaalbaar is wanneer de gerechtigde een opzeggingsvergoeding ontvangt terwijl hij geen opzeggingstermijn hoeft te presteren. In dat geval oefent de betrokkene nochtans geen beroepsarbeid meer uit zoals bepaald in artikel 25 van het koninklijk besluit nr. 50. De situatie van de werknemer die een opzeggingsvergoeding of "elk als zodanig geldend voordeel" ontvangt is weliswaar zeer vergelijkbaar met de werknemer die een opzeggingstermijn dient te presteren en zijn loon verder ontvangt.

Maar dit is niet het geval voor de werknemer zoals de heer De B van wie de arbeidsovereenkomst definitief is beëindigd en die vervolgens van de werkgever een niet-concurrentievergoeding ontvangt.

13.

Anders dan wat de Federale Pensioendienst beweert, toont de heer De B wel degelijk aan dat de werkgever hem een niet-concurrentievergoeding heeft uitbetaald en geen opzeggingsvergoeding.

Dit blijkt met name uit de volgende stukken die de heer De B neerlegde:

- de bijlage bij de arbeidsovereenkomst ondertekend op 2 januari 2007 waarin een nieuw concurrentiebeding werd opgenomen, ter vervanging van het concurrentiebeding in de arbeidsovereenkomst van 18 augustus 1988 en waarbij de werkgever zich ertoe verbond een compensatoire vergoeding gelijk aan een jaar brutoloon te betalen tenzij hij binnen de 15 dagen na het einde van de arbeidsovereenkomst zou verzaken aan het beding;
- de door de werkgever ondertekende brief van 5 juli 2016 waarin deze schreef dat hij zich beriep op het concurrentiebeding vervat in de bijlage bij de arbeidsovereenkomst overeengekomen op 2 januari 2007 en derhalve de betaling van een compensatoire vergoeding gelijk aan een jaar brutoloon aankondigde;
- de uitdrukkelijke vermelding van de niet-concurrentievergoeding in de loonstaat van juli 2016 die werd opgesteld door het sociaal secretariaat op 19 juli 2016;

Verder legt de heer De B stukken neer waaruit blijkt dat hij geen recht had op een opzeggingsvergoeding vanwege de werkgever:

- zijn brief van 26 augustus 2015 aan de werkgever waarbij hij zelf de arbeidsovereenkomst opzegde met een opzeggingstermijn van zes maanden die inging op 31 augustus;

- de overeenkomst van 21 januari 2016 die hij sloot met zijn werkgever en ondertekend door de werkgever, waarin bevestigd werd dat de heer De B de arbeidsovereenkomst had opgezegd met een aangetekende brief van 26 augustus 2015 en dat de opzeggingstermijn normaal zou eindigen op 29 februari 2016 maar dat de partijen overeen kwamen om de lopende opzeggingstermijn te verlengen tot 20 juni 2016;³
- het C4-formulier dat de werkgever op 1 augustus 2016 ondertekende en waarin werd bevestigd dat de arbeidsovereenkomst werd beëindigd door de werknemer omdat hij met (vervroegd) pensioen ging en dat de opzeggingstermijn liep van 31 augustus 2015 tot 30 juni 2016, ingevolge verlenging in onderling akkoord. De werkgever kruiste in deel D ook aan dat er een vergoeding in het kader van een niet-concurrentiebeding werd betaald.

Er zijn geen elementen die erop wijzen dat het om een verdoken opzeggingsvergoeding zou gaan en de Federale Pensioendienst beweert dit ook niet (welke bewering overigens zou inhouden dat de heer De B en zijn werkgever valsheid in geschrifte pleegden door gebruik te maken van de voormelde stukken). Het enkele feit dat de heer De B in de pensioenaanvraag verklaarde dat hij zijn beroepsactiviteit volledig zou stopzetten, belette hem niet om daar eventueel op terug te komen. Het risico dat hij in de twee jaar na het einde van zijn arbeidsovereenkomst nog concurrerende activiteiten zou uitoefenen was dus niet uitgesloten, zodat er voor de werkgever redenen waren om de naleving van het concurrentiebeding te eisen.

14.

Overeenkomstig artikel 39 van de Arbeidsovereenkomstenwet is de opzeggingsvergoeding gelijk aan het lopend loon dat overeenstemt met de duur van de (resterende) opzeggingstermijn die de ontslaggevende partij in aanmerking had moeten nemen.

Artikel 65 van de Arbeidsovereenkomstenwet regelt het concurrentiebeding⁴:

"§ 1. Onder concurrentiebeding wordt verstaan het beding waarbij de werkmán de verbintenís aangaat bij zijn vertrek uit de onderneming geen soortgelijke activiteiten uit te oefenen, hetzij door zelf een onderneming uit te baten, hetzij door in dienst te treden bij een concurrerende werkgever, waardoor hij de mogelijkheid heeft de onderneming, die hij heeft verlaten, nadeel te berokkenen door de kennis, die eigen is aan die onderneming en die hij op industrieel of op handelsgebied in die onderneming heeft verworven, voor zichzelf of ten voordele van een concurrerende onderneming aan te wenden.

§2 (...)

De geldigheid van elk concurrentiebeding is bovendien ondergeschikt aan de navolgende voorwaarden

(...)

³ in het tewerkstellingsattest staat vermeld dat heer De B n dienst was tot 30 juni 2016 maar uit de loonstaat blijkt dat hij in de maand juni 2016 slechts 13 dagen gepresteerd heeft en 9 verlofdagen heeft opgenomen, wat verenigbaar is met effectieve prestaties tot 20 juni.

⁴ op de bedienden van toepassing krachtens artikel 86, alinéa 1, eerste lid, van dezelfde wet

/usw

16

4° het moet voorzien in de betaling van een enige en forfaitaire compensatoire vergoeding door de werkgever, tenzij hij binnen een termijn van vijftien dagen te rekenen vanaf het ogenblik van de stopzetting van de overeenkomst afziet van de werkelijke toepassing van het concurrentiebeding.

Het minimumbedrag van die vergoeding is gelijk aan de helft van het brutoloon van de werkmán dat overeenstemt met de toepassingsduur van het beding. (...)

Indien de werkmán het concurrentiebeding overtreedt, is hij ertoe gehouden aan de werkgever het bedrag terug te storten dat deze laatste ter toepassing van het in § 2, vijfde lid, 4°, van onderhavig artikel neergelegde beginsel heeft uitgekeerd (...).

Weliswaar is de niet-concurrentievergoeding die verschuldigd is op basis van een concurrentiebeding dat is opgenomen in de arbeidsovereenkomst, loon waarop sociale bijdragen verschuldigd zijn⁵ en is het ook een vergoeding in de zin van artikel 31, tweede lid, 3°, van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (1992) waarop de werkgever overeenkomstig artikel 273, enig lid, 1°, van hetzelfde wetboek bedrijfsvoorheffing dient in te houden⁶.

Maar het volgt uit de voormelde bepalingen van de Arbeidsovereenkomstenwet dat de niet-concurrentievergoeding als dusdanig niet kan beschouwd worden als "een opzeggingsvergoeding, afscheidsvergoeding of een ontslagvergoeding of elk als zodanig geldend voordeel" en dat de niet-concurrentievergoeding onmogelijk kan "geacht gelijkmatig gespreid te zijn over de duur van de opzeggingstermijn", zoals bepaald in artikel 64 §1 laatste lid van het koninklijk besluit van 21 december 1967. De niet-concurrentievergoeding houdt immers geen enkel verband met de opzeggingstermijn, maar wel met het feit dat de werknemer gedurende een bepaalde periode (2 jaar in het geval van de heer De B ...) na het einde van de arbeidsovereenkomst geen concurrerende activiteit mag uitoefenen.

Door precies de term opzeggingstermijn te gebruiken, is de voormelde wettelijke bepaling noodzakelijkerwijze beperkt tot de vergoedingen die geacht kunnen worden het niet inachtnemen van een (voldoende) opzeggingstermijn te compenseren. Het volgt dus zondermeer uit de tekst van de wet dat deze niet van toepassing is op een niet-concurrentievergoeding, die geen verdoken opzeggingsvergoeding is. De al te ruime interpretatie die de Federale Pensioendienst hanteert, is strijdig met de rechtszekerheid.

15.

De Federale Pensioendienst verwijst nog naar het feit dat uit de gegevens van de kruispuntbank van de sociale zekerheid bleek dat de werkgever de vergoeding als een "verbrekingsvergoeding bediende" onder "loopbaancode 269" had ingegeven.

⁵ Vgl. Cass. 8 december 2014, www.juridat.be.

⁶ Vgl. Cass. 3 november 1997, www.juridat.be.

De heer De B legt e-mails van 7 juni 2018 neer waaruit blijkt dat zijn werkgever in dat verband navraag deed bij het sociaal secretariaat en dat deze antwoordde dat de boeking correct is gebeurd. Het sociaal secretariaat verwees naar de desbetreffende instructies op de website van de RSZ⁷. In deze instructies wordt inderdaad een opsomming gemaakt van de bedragen die de werkgever betaalt bij de beëindiging van de dienstbetrekking en die als loon waarop sociale bijdragen verschuldigd zijn worden beschouwd. De niet-concurrentie wordt uitdrukkelijk vermeld in deze opsomming, net zoals de opzeggingsvergoeding. Verder staat er dan de algemene instructie:

“De vergoedingen die als loon worden beschouwd, worden

- in de DmfA aangegeven met looncode 3 en voor de corresponderende periode met prestatiecode 1;*
- in de DmfAPPL aangegeven met de looncode 130 of 132 en voor de corresponderende periode met prestatiecode 1.”*

Het lijkt er dus op, en de Federale Pensioendienst toont alleszins het tegendeel niet aan, dat de niet-concurrentievergoeding op dezelfde wijze als de opzeggingsvergoeding diende aangegeven te worden in de DmfA.

16.

De Federale Pensioendienst besliste dus op 22 mei 2018 ten onrechte dat de heer De B geen recht op de betaling van zijn rustpensioen had tot en met juni 2017 en dat het pensioen vanaf juli 2017 diende herberekend te worden.

De Federale Pensioendienst dient een nieuwe berekening en afrekening te maken in overeenstemming met dit arrest.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 31 december 2020 door advocaat-generaal N. Van den Brande, waarop repliek voor de Federale Pensioendienst,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond,

⁷https://www.socialsecurity.be/employer/instructions/dmfa/nl/latest/instructions/salary/particularcases/end_of_contract.html

Hervormt het bestreden vonnis.

Verklaart de vordering van de heer De B ontvankelijk en gegrond.

Vernietigt de beslissing van de Federale Pensioendienst van 22 mei 2018.

Zegt voor recht dat de heer De B voor de periode van 1 juli 2016 tot en met 30 juni 2017 recht had op de uitbetaling van het oorspronkelijk toegekende wettelijk pensioen.

Veroordeelt de Federale Pensioendienst tot het opstellen van een nieuwe afrekening in overeenstemming met dit arrest en tot de terugbetaling van de ten onrechte gedane ingehouden op de pensioenuitkeringen vanaf september 2018.

Verzendt de zaak naar de bijzondere rol.

Zegt dat de zaak, op verzoek van een of van beide partijen, opnieuw zal vastgesteld worden indien er nog betwisting zou blijven bestaan over de nieuwe afrekening; nodigt de partijen uit om in het andere geval het hof te berichten zodat de zaak kan vastgesteld worden voor doorhaling;

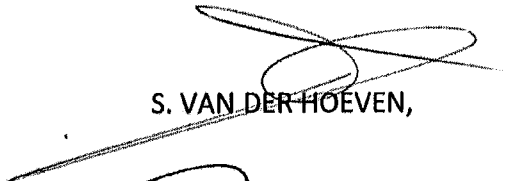
Legt de kosten van het geding in eerste aanleg en in hoger beroep ten laste van de Federale Pensioendienst, begroot voor de heer De B : op de rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg gelijk aan 131,18 euro en de rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep gelijk aan 174,94 euro.

Legt de bijdrage van 20 euro voor het Fonds voor Juridische Tweedelijnsbijstand ten laste van de Federale Pensioendienst.

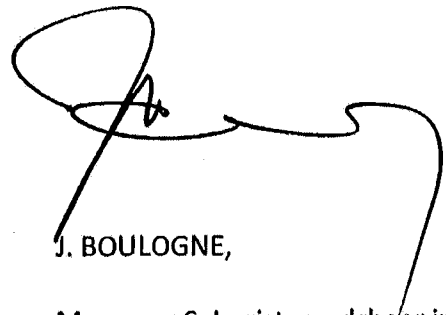
Aldus gewezen door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

C. CORBISIER, raadsheer,
J. BOULOGNE, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
S. LOGIST, raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
Bijgestaan door S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

S. LOGIST,

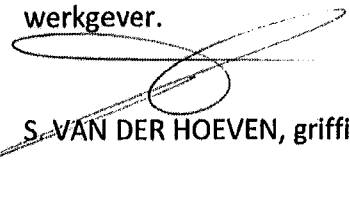
J. BOULOGNE,

C. CORBISIER.

Mevrouw S. Logist, raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende, die aan de debatten en het beraad in deze zaak heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om dit arrest te ondertekenen.

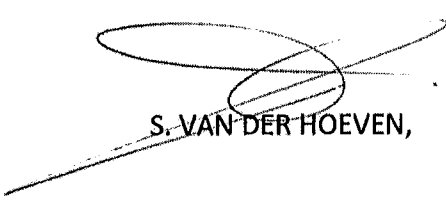
Overeenkomstig artikel 785 Ger. W., wordt het arrest ondertekend door C. Corbisier, raadsheer en voorzitter van deze kamer en J. Boulogne, raadsheer in sociale zaken, als werkgever.

S. VAN DER HOEVEN, griffier.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting 18 februari 2021 door:

C. CORBISIER, raadsheer,
S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

C. CORBISIER

